

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16835/2022
06.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Чејовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ђурђа Нешковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4577/20 од 08.04.2021. године, у седници одржаној 06.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4577/20 од 08.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4577/20 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5462/18 од 20.01.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете проузроковане неиспоручењем стана – гарсоњере површине 20 м² у стамбеној згради у Београду у улици ..., исплати износ од 1.909.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 399.595,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4577/20 од 08.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 521.940,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 128.690,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете у износу од 1.909.000,00 динара проузроковане неиспоручењем стана – у стамбеној згради у Београду у улици ..., на основу уговора од 17.10.2001. године, којим се тужени као инвеститор обавезао да за уступљено право из овог уговора, власнику стана број 3, ВВ без накнаде, пренесе у својину гарсоњеру површине 20 м². Уговором о уступању потраживања (цесија) од 30.04.2002. године, ВВ је сва потраживања која има према инвеститору пренела на сестру ГГ, чији је правни следбеник тужилац. Након смрти ВВ, као власник стана број 3 легитимисао се ДД, као давалац издржавања. Анексом уговора од 14.07.2004. године, који је закључен између Савета зграде у улици ... и инвеститора, овде туженог, измењена је обавеза изградње гарсоњере по уговору од 17.10.2001. године и уговорено проширење постојећих стамбених јединица. Предметна гарсоњера није изграђена и предата. Нижестепени судови су закључили да спорни анекс не производи правно дејство у односу на тужиоца и да тужилац има право да у својству повериоца захтева испуњење онога што је у корист покојне ВВ било уговорено 17.10.2001. године, јер уговор о цесији представља пуноважан правни посао. Правни претходник тужиоца је право из уговора стекао за живота ВВ, а ДД тек моментом њене смрти стекао право својине на стану број 3, па није био овлашћен за давање сагласности за закључење анекса уговора, јер је располагао правом које није имао и којим је располагала за живота ВВ.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. О обавези туженог на накнаду штете због неиспоручивања стана-гарсоњере, одлучено је са становишта правне природе уговора о начину уређења међусобних односа од 17.10.2001. године (оверен 18.10.2001. године), уговора о уступању потраживања од 30.04.2002. године и правног дејства анекса уговора о начину уређења међусобних односа од 14.07.2004. године, којим је измењена обавеза изградње гарсоњере по уговору од 17.10.2001. године. Наводима ревизије се, кроз указивање на погрешну примену материјалног права, заправо оспорава утврђено чињеничног стања, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права о наведеном правном питању, следи да нису испуњени

услови из члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

У складу са изнетим, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора износи 1.909.000,00 динара. Како не постоји ревизијски цензус за одлучивање о ревизији туженог, следи да је ревизија недозвољена.

У складу са изнетим, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**